

Анђелија Митић

КРАЈ БЕЗ КРАЈА

Смрт је лаж.

Не дајте да вас други преваре. Све њихове празне речи, колико год лепе, само су то, празне речи.

Смрт је лаж.

А то говорим само зато што сам умро... заправо, требало је да умрем, али... нисам остао мртав.

Шок, знам. Али, то је живот, превара и још само једна лаж. Како, питате се. Па, одговорићу вам на то питање. Видите, нисам ја увек био овако циничан, али кад човек умре очекује да остане мртав – био добар или лош. Али није то сад проблем, прави проблем лежи на другој страни.

Умро сам радећи као полицајац, чинећи добро... или сам бар тако мислио у почетку. Радио сам све по правилима, био фин и уљудан и никад се нисам мешао у политику јер на тој страни лежи лудило. Умро сам бранећи групу деце од напада неких лудака који су пуцали из украдених пиштоља као да је... па не знам ни сам шта, али лоше је. Упуцали су ме и док је помоћ стигла већ сам био на измаку снаге. Последње што сам видео била су светла упрта у мене док су покушавали да ме унесу у амбулатна кола. Недуго сам затим последњи пут затворио очи... или је бар тако требало да буде.

Умро сам, то је чињеница.

Блажена тама ме је дочекала. Још једна, лична, чињеница.

Блештавило светла болничких сијалица ме је умало ослепило када сам отворио очи, и то је чињеница.

„Добро дошли назад“, чуо сам нечији глас. Деловао је за длаку више женски него мушки: „Ваша казна је завршена, робија одробијана, можете да се вратите у нормално друштво“.

Био сам забезекнут, прво што нисам умро како је требало, а друго што ми неки глас овде говори како сам завршио своју казну. Казну о којој не знам ништа!

„Не брините, сећања ће Вам се вратити за који дан или коју недељу, још увек се не може утврдити с великом прецизношћу“, онај малопређашњи глас је рекао опет, „До тада ћете остати овде, да можемо да пратимо Ваш опоравак“, тај глас је хладан, нема другог описа, хладнији од Антарктика.

Једна ствар коју сам у том тренутку имао је било то да сам био кажњен, завршио своју казну и да сам сада у некој болници где ће бринути о мени док се не опоравим да постанем део друштва. О да, и сећања ће ми се вратити за који дан или недељу. Благо мени.

Недуго затим су и сећања почела да ми се враћају, као што је онај глас са Антарктика рекао. У почетку је ишло полако, по једно сећање на неку малу ствар, врло кратко. Али како је време пролазило, све више сећања се враћало одједном. Долазило је до вртоглавица, главобоља и честих крварења из носа, али и из ушију. А онда је, пар месеци касније, све стало.

Смрт је лаж.

То је оно што сам сазнао када су ми се сећања вратила. Један живот пун лажи и преваре, крађе и смрти, тај живот за шта сам кажњен. Други живот пре тога, лекар, добар, скроман, вредан... требало је тад да умрем од неке болести. Трећи живот сам провео као обичан војник који се борио за *краља и отаџбину* и радио многе ствари, биле оне добре или лоше, углавном на штету недужних. Четврти живот као господар своје земље, рада и новца је било за све, образовање и храна су били обезбеђени, као и могућности да постану бољи но што су били – убијен руком рођеног брата. Пети, шести, седми... сви ти животи су се вртели и на крају постали једна велика мучна мешавина лошег и горег и најгорег.

Смрт је лаж.

Никад нисам, као тад, желео да све већ једном престане и да могу да се одморим од свега. Све те чарке и пирке, потпуно неважне и небитне. Свако то претварање је небитно. Како би било шта могло да буде битно кад ће опет бити избрисано и онда се мора све испочетка.

Смрт је лаж!

То је моја мука и моја бол! Кад ће више да престане? Сваки нови живот, сваки нови циклус је само још једна мука и још једно мучење. Још једна безвредна шанса. Смучиле су ми се све те шансе, зато сам и полудео, зато ми је казна тако и одговарала, није било прошлих сећања да ме муче и да ме притискају, није било потребе да пазим шта причам и коме се обраћам.

Смрт је лаж.

Некад сам тражио друге попут себе. Никад их нисам нашао. Било је неких записа, негде далеко, давно некад. Сваки свет који је био мој дом био је препун смрти и свако је имао своје неко објашњење тога шта се дешава после смрти. Али овај рулет реинкарнације је претерао и побацио ако се овако игра са мном.

Смрт је лаж.

Зато сам и кренуо да лажем и крадем и убијам све око себе. Полудео сам још више. Немам никог. Потпуно сам сâм и немам где да бежим. Овај свет је тако пуст и лош и *уништен*. Нема ове наде, нема њима помоћи.

Смрт је лаж!

Како да преболим било ког од мојих познаника и сапутника? Мајке, очеви, браћа, сестре, кћери и синови – они најбитнији. Било је и љубавника и пријатеља и непријатеља. Сви су они нестали и оставили ме. Ако су се икад и поново родили, нису ме се сећали, ни

Сара Атанасковић, Филозофски факултет

мене... ни живота које су имали.

Нестали су као прах на ветру. Једини који их се сећа сам ја и њихове сене ме јуре.

„Овде сам!“, они вриште.

„Овде сам и не напуштам те“, обећавају ми.

„Овде сам, сети ме се! Види ме!“, они моле.

Знам да сте ту! Знам да ме не напуштате, осетио сам додир лудила, знам то. Видим вас, све вас видим! Не тражите то од мене више, али видим вас и видећу док се та велика божанства не смилују на мене и заувек ме узму. Ви више нисте ту, само сам остао ја. Само вас се ја сећам и само у мени живе ваше приче, ваши животи, победе и порази, ваши снови и жеље. Само у мени још живи та љубав. Само још у мени живи та љубав за умрле и невраћене, за оне заувек изгубљене, за страдале и надживљене. Само сам још ја остао, још само ја.

Како бих да заспим! Како бих да заспим и да се више не будим! Опростите ми очеви и мајке, опростите ми сви које сам волео, све зло које сам нанео. Не могу више! Ово би могао и бити мој крај без краја.

Опростите сви ви којих се сећам и сви ви које волим.

Смрт је лаж...

А њих више нема.